

отпечатък е оставил в характера му, в целия му живот, в творчеството му, родният му град Сантос, на брега на Атлантическия океан в югоизточна Бразилия.

Той израства на кея. ~~Дробо~~ Пред очите му завинаги остават да трептят "омаслените води" които го отделят от света отвъд океана и същевременно са връзка и път към него. /Цикъл стихове за Сантос/.

Постоянно пристигащите и заминаващи кораби разпалват жаждата за пътувания. Той се обръща към тях в едно от тези стихотворения:

О трансатлантически параходи с разноцветни знамена,
не дойдохте ли за да отнесете и мене от тук?

Пристанищната улица с огромните складове и търговски предприятия за износ на кафе, бълсканицата и треската на товаренето, му вдълбават неспокойството си и познанието за жизнената борба.

Образът на обикновения малък човек от народа, с труда му, с наглед простите му всекидневни грижи и дребни скърби и радости, но в които диша зародишът на големи всечовешки проблеми, е осиян с любов и живее в стихотворения като "Себастиан Вибарят", "Замба" и др.

Рибейро Коуто не търси "поетически теми", смайващи художествени образи, преднамерена виртуозност в стиха. Той ни говори за самия живот – край него и вътре в него – и каквото има да каже, казва ни го сърдечно, ясно и просто /с простотата на истинското изкуство/, като си служи и с ритмуван и римуван, и със свободен стих. Своего поетическо "верую" е изразил в стихотворението си "Искрено слово".

Както в климата на Бразилия има две годишни времена: Сух и дъждовен период, така в поезията на Рибейро Коуто има две основни настроения: непреодолим копнеж за заминаване, когато е в родината си и постоянна носталгия за "омаслените води", палмите, птиците и хората от родния бряг, когато е далече от тях. Но в същност тази ~~тази~~ непресекваща носталгия е много по-дълбока. Тя е насочена към не съвсем изяснената, може би, в поезията му мечта за възродена прекрасна родина, за щастливи нови хора, за цветущ мирен живот, за нов свят.

Италианският поет и критик Енцо ди Поппа пише за Рибейро Коуто:

– Поезията на този индианец с латинска душа или латинец с индианска душа /смесена – древна португалска и млада туземна кръв тече в жилите на Р.К. – бележ. наша/ е мост, прехвърлен над океана, между двата континента и двете цивилизации, ~~виж~~ нетърпелив вик за братство между двата бряга...